

היי,

אתמול בערב דיברנו. סיפרתי לך על הילדה שהצליחה במבחן. היית גאה בה, אבל לא אמרת כלום עלי. אני למדתי איתה, אני הכנתי לה אוכל, שמרתי על השקט, כדי שתתרכז.

היית שמח. שאלתי אותך אם קראת את ההסכם ששלחנו. עורכת הדין אמרה שזה ייקח לפחות שבוע, אבל כבר לא רציתי להתאפק, עוד שבוע. אתה לא רוצה לשלם מזונות. אני כבר כמה חודשים מחזיקה לבד את הבית והילדים, קונה בגדים ומתפללת לטוב.

לא יודעת מה אמרתי, ואז התחלתי לצעוק: "את לא מתביישת, חולת נפש, להרחיק ממני את הילדים? תצאי את לעבוד, אני יכול להיות גם אמא". אתה כבר כמה שנים אומר שאני משוגעת, והתחלתי להרגיש את מה שאתה מבין. לא יכולתי יותר לשלוט בעצמי: "גט!!! צרחתי ובכיתי. תן לי גט! גט!". כל הרחוב שמע, אולי גם בית הדין.

אבל אתה נהיית פתאום מאורגן כזה ואמרת ביובש: "בסדר, אני אתן לך גט. מה את צועקת". אסור לי לצעוק כבר כמה שנים, הרי "תבוא עובדת סוציאלית ותיקח לך את הילדים" אתה אומר, ואני שותקת, בלי הילדים מה יישאר? הייתי נותנת הכל כדי לצאת לבית קפה. להתלבש יפה, לשבת מול גבר ולהזמין, כאילו יש לי את הבחירה, לעשות היום, לערב אחד, משהו נורמאלי בשביל עצמי.

-א'